

teixir la nostra història

No insistirem mai prou sobre la bondat de guardar documents i vivències per a poder teixir la història, més o menys anònima, individual i col·lectiva. Fa uns mesos, en un editorial afirmàvem la nostra ignorància sobre si a Argentona havia existit o no un Ateneu Popular. Tot seguit Alfons Güell, persona clau pel seu testimoni oral, escrit i fotogràfic de la història dels vuitanta darrers anys de la vila ens feia saber de l'existència d'un ateneu, del qual havia estat fundador. A precés de la revista, n'ha escrit la memòria que en serva i ens ha facilitat una bella i expressiva fotografia d'alguns dels protagonistes d'aquella breu però intensa i innovadora aventura. Ara, estirant una mica més el fil, Lluís Fontcuberta ha obert unes carpetes del seu pare i hi ha trobat materials possiblement únics (els estatuts i un cartell del primer acte realitzat) de gran valor documental que posem a l'abast de tothom en aquest número. Una dada a destacar: en el primer acte públic que fa l'Ateneu a la vila, hi convida el gran orador i poeta Jaume Bofill i Mates, Guerau de Liost. Tot un esdeveniment pel to dels actes que s'organitzaven aleshores.

En aquest número publiquem també dues evocacions històriques de dos personatges maresmencs d'alta categoria: Joan Peiró i Margarida Abril. Dos lluitadors d'esquerres que van comprometre les seves vides, fins a la mort en el cas de Peiró, al servei d'uns ideals de llibertat i justícia, que sempre van estar guiats per l'honestedat. Honestedat que també transmet en les seves memòries Josep Puig i Cadafalch, ell des d'una ideologia unívocament de dretes. Tots des de posicions lícitament oposades van lluitar per salvar allò que creien que havia de ser fonamental en la societat en què vivien i tots tres, en mesures diferents, van pagar l'alt preu de la repressió franquista per la seva lleialtat.

Lleialtat, la lleialtat sempre discutible segons les posicions ideològiques i socials, però sempre imprescindible per a fer avançar la història cap a estadis de més benestar, justícia, i, sobretot, en la creació d'una identitat que ens defineixi com a poble. Lleialtat també la dels Amics del Tramvia d'Argentona que han commemorat els setanta cinc anys de la posta en funcionament de la línia Mataró-Argentona. En fa molts, d'anys, que va deixar de circular, però l'empremta que va deixar en multitud d'argentonins és viva, com és viu el testimoni que de tot plegat en volen fer dipositaris a les noves generacions. En aquest cas hem passat de la memòria, si voleu, bon punt arqueològica a la viva, la memòria encara bategant. Els Amics del Tramvia són una prova fefaent que si es vol des de qualsevol entitat del poble es pot fer una gran feina per a cohesionar-ne les persones sota els elements identitaris que n'han marcat la història més recent. A la Plaça Nova no només hi ha el record material d'una forma de locomoció esdevinguda arcaica i obsoleta per voluntat d'un malentès progrés, sinó que amb les reunions que els Amics del Tramvia hi fan, és la memòria activa i viva d'una pàgina imprescindible de la història d'Argentona.

No insistirem mai prou sobre la bondat

de guardar documents i vivències

per a poder teixir la història. Ara,

Lluís Fontcuberta, ha trobat materials

possiblement únics (els estatuts i un cartell

del primer acte realitzat a l'Ateneu)

de gran valor documental que posem

a l'abast de tothom en aquest número